

BRIDGERTON · KIRJAILIJAN UUTUUS

RAKKAUDEN RIITASOINTU

Smythe-Smith

JULIA QUINN

TAMMI

JULIA QUINN

Smythe-Smith-sarja:

Rakkauden riitasointu (2011, suom. 2023)

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Kaapparin morsian (2018, suom. 2023)

Kunniallinen aviomies (2020, suom. 2023)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätkeyty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

RAKKAUDEN RIITASOINTU

Smythe-Smith

JULIA QUINN

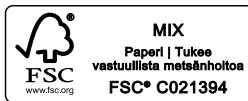
Suomentanut Taimi Tornikoski

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Just Like Heaven* ilmestyi Yhdysvalloissa 2011.

Copyright © Julie Cotler Pottinger 2011

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Taimi Tornikoski ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-5684-9

Painettu EU:ssa

*Omistettu Pam Spengler-Jaffeelle.
Olet jumalatar joka suhteessa.*

*Ja lisäksi Paulille,
vaikka kysyessäni häneltä lääkärin neuvoja
sairaani sankarini pelastamiseksi
hän vastasikin: "Hänen on kuoltava."*

Prologi

Marcus Holroyd oli aina yksin.

Hänen äitinsä oli kuollut, kun hän oli ollut neljän vanha, mutta se oli vaikuttanut hänen elämäänsä hämmästyttävän vähän. Chatterisin kreivitär hoivasi poikaansa samalla tavoin kuin hänen äitinsä omia lapsiaan: etäältä. Ei hän vastuuton ollut – hän etsi oikein huolellisesti ja ylpeästi aviomiehensä uudelle perilliselle huippuluokan lastenhoitajan. Neiti Pimm oli iältään viidenkymmenen nurjalla puolella ja huolehti jo kahdesta herttuan perijästä sekä varakreivistä. Lady Chatteris laski lapsensa Pimmin syliin, muistutti hoitajalle, ettei jaarli voinut sietää mansikoita eikä näin ollen luultavasti vauvakaan, ja lähti nauttimaan Lontoon seurapiirikaudesta.

Äitinsä menettäessään Marcus oli nähnyt tämän täsmälleen seitsemän kertaa.

Chatterisin jaarli nautti maalaiselämästä enemmän kuin vaimonsa ja oli useammin itse paikalla Fensmoressa, pohjoisen Cambridgeshiren valtavan suuressa ja sokkeloisessa tudor-tyylisessä talossa, jossa Holroydit olivat asuneet polvesta toiseen. Hän oli kuitenkin pojalleen samanlainen isä kuin hänen oma isänsä oli ollut hänelle. Toisin sanoen hän lähinnä varmisti, että lapsi istutettiin kolmivuotiaana hevosen selkään, muttei muuten nähnyt mitään syytä piitata pojastaan ennen kuin tämä oli tarpeeksi vanha käydäkseen verrattain älykästä keskustelua.

Jaarli ei halunnut uusiin naimisiin, vaikka häntä kehoitettiin hankkimaan varakappale perillisensä rinnalle. Hänen

mielestään Marcus oli teräväpäinen, erinomaisen atleettinen ja kohtalaisen komea nuorukainen. Mikä tärkeintä, poika oli terve kuin pukki. Ei ollut mitään syytä odottaa, että Marcus saattaisi potkaista tyhjää, joten jaarli ei kokenut tarvetta nöyrtyä taas kerran vaimojahtiin saati – pahempaa – uuden vaimon oikkuihin. Sen sijaan hän päätti panostaa poikaansa.

Marcuksen yksityisopettajat olivat alansa huippuja. Häntä opastettiin säätyläiskoulutuksen joka ikisellä saralla. Hän osasi tunnistaa kaikki lähitieneon kasvit ja eläimet. Hän ratsasti kuin olisi syntynyt satulassa, ja oli hän miekkailu- ja ammunta- taidoiltaan keskimääräistä parempi, vaikkei ehkä pääsisikään niillä aloilla palkintosijoille. Mutkikkaat kerto- ja yhteenlaskut luonnistuivat häneltä ilman ainuttakaan turhaa kynänjälkeä, ja hän osasi lukea latinaa ja kreikkaa.

Tämä siis kaksitoistavuotiaana.

Kuinka ollakaan, juuri niihin aikoihin hänen isänsä tuli siihen tulokseen, että hän pystyisi kenties keskustelemaan kelvollisesti.

Samana vuonna isä päätti myös, että Marcuksen olisi otettava seuraava askel koulutiellään ja lähdettävä Fensmoresta Eton Collegeen, jossa kaikki Holroydin suvun pojat aloittivat virallisen koulutuksensa. Tämä osoittautui nuoren pojan elämän onnekkaimmaksi sattumukseksi. Ainut asia, mitä Marcus Holroydilta, Chatterisin jaarlikunnan perilliseltä, puuttui, olivat nimittäin ystävät.

Niitä hänellä ei ollut ainuttakaan.

Pohjois-Cambridgeshiressä ei ollut ainuttakaan poikaa, joka olisi soveltunut Marcuksen leikkitoveriksi. Aatelissuvuista lähimpänä asuivat Crowlandit, joiden perheessä oli pelkkiä tyttöjä. Toiseksi paras perhe kuului maa-aateliin, mikä olisi tässä tilanteessa kyllä kelvannut, mutta pojat olivat aivan väärän ikäisiä. Chatterisin jaarli ei todellakaan halunnut poikansa veljeilevän rahvaan kanssa, joten hän yksinkertaisesti palkkasi lisää opettajia. Kiireisellä pojalla ei ollut aikaa yksinäisyyteen, eikä hänen poikansa sitä paitsi takuulla tahtoisi kirmata kedoilla leipurin rähinöivien kakaroiden kanssa.

Jos jaarli olisi kysynyt asiaa Marcukselta, hän olisi saattanut saada toisenlaisen vastauksen. Hän kuitenkin näki poikaansa vain kerran päivässä: juuri ennen illallista. Kuulustelu kesti kymmenisen minuuttia, minkä jälkeen Marcus nousi lastenkamariin ja jaarli meni muodolliseen ruokasaliinsa, ja siinäpä se.

Jälkeenpäin ajatellen oli itse asiassa hätkähdyttävää, ettei Marcuksella ollut Etonissa kertakaikkisen kurjat oltavat. Hän ei tiennyt alkuunkaan, kuinka ikätovereille tuli puhua. Ensimmäisenä päivänä kaikki muut pojat juoksivat ympäriinsä kuin lauma villi-ihmisiä (näin sanoi isän kamaripalvelija, joka oli antanut hänelle kyydin). Marcus seisoivat sivussa, yritti olla tuijottamatta ja näytti parhaansa mukaan siltä, kuin hänen olisi ollut tarkoituskinkin vain seisoksia syrjässä katselemassa toisaalle.

Hän ei tiennyt kuinka toimia. Hän ei tiennyt mitä sanoa.

Daniel Smythe-Smith sitä vastoin tiesi.

Daniel Smythe-Smith oli Winsteadin jaarlikunnan perillinen, ja hänellä oli viisi sisarusta ja kolmekymmentäkaksi serkkua. Hän jos kuka oli poika, joka tiesi miten toisten lasten kanssa tultiin toimeen. Jo ensituntien aikana hän nousi Etonin nuorimpien kiistattomaksi kuninkaaksi. Hänessä oli jotakin hurmaavaa: hän hymyili huolettomasti, oli iloinen ja itsevarma eikä ujostellut laisinkaan. Hän oli synnynnäinen johtaja, joka teki päätöksiä ja heitti huulta yhtäläisellä sukkeluudella.

Ja hänet määrättiin Marcuksen viereiseen petiin.

Pojista tuli ylimmät ystävykset, ja kun Daniel kutsui Marcuksen kotiinsa ensimmäisille lomille, tämä vastasi kutsuun. Danielin perhe asui Whipple Hillissä, joka ei ollut järin kaukana Windsorista, joten hänen oli helppo käydä tiuhaan kotona. Kun taas Marcus... no, ei hänkään sentään Skotlannissa asti asunut, mutta Cambridgeshiren pohjoiskolkkiin oli silti yli päivän matka. Lisäksi hänen isänsä ei ollut koskaan käynyt pikkulomilla kotona, eikä pojallakaan ollut hänen mielestään siihen mitään syytä.

Joten toisen loman tullessa Daniel kutsui Marcuksen taas luokseen, ja Marcus meni.

Sitten sama tapahtui uudelleen.

Ja uudelleen.

Ja uudelleen, kunnes Marcus vietti enemmän aikaa Smythe-Smitheillä kuin oman perheensä parissa. Hänen perheensä koostui toki tarkalleen yhdestä ihmisestä, mutta kun Marcus alkoi pohtia asiaa – kuten hän varsin usein tekikin – hän tajusi viettävänsä enemmän aikaa erikseen Smythe-Smithin perheen jokaisen jäsenen kuin oman isänsä kanssa.

Se koski myös Honoriaa.

Honorina oli Danielin nuorin sisar. Muista Smythe-Smitheistä poiketen hänellä ei ollut lainkaan likimain samanikäisiä sisarusia. Hän oli perheen kuopus viiden vuoden runsaalla ikäerolla: luultavasti vahinkolapsi, joka oli ollut Winsteadin kreivittären erinomaisen lisääntymistyön onnellinen päätös.

Viisi vuotta oli silti aimo aukko, etenkin vasta kuusikesäisenä, kuten Honorina oli ollut ensitapaamisellaan Marcuksen kanssa. Hänen kolme vanhinta sisartaan olivat tuolloin jo naimisissa tai kihloissa, eikä yksitoistavuotias Charlotte halunnut olla missään tekemisissä hänen kanssaan. Ei sitä halunnut Danielkaan, mutta Honorian kiintymys veljeensä oli ilmeisesti paisunut tämän poissaolon aikana järjettömiin mittoihin, sillä hän seurasi koulusta kotiin palannutta Danielia kaikkialle kuin koiranpentu.

”Älä ota katsekontaktia”, Daniel sanoi kerran Marcukselle, kun he yrittivät vältellä tyttöä patikoidessaan järvelle. ”Jos huomioit hänet, se on menoa.”

He kävelivät määrätietoisesti katseet eteenpäin nauliutuneina. He olivat matkalla kalaan, ja edellisellä kerralla mukaan tuppautuessaan Honorina oli kaatanut kaikki madot purkista.

”Daniel!” tyttö huusi.

”Älä välitä hänestä”, Daniel mutisi.

”Daniel!!!!!!!!!!!!!!” Huuto paisui suoraan kirkunaksi.

Daniel säpsähti. ”Vauhtia”, hän sanoi. ”Jos pääsemme metsään, hän ei löydä meitä.”

”Hän osaa tien järvelle”, Marcus joutui pakostakin huomauttamaan.

”Niin, mutta –”

"Daniell!!!!!!!!!!!!!!"

"– hän tietää saavansa äidiltä huutia, jos menee metsään yksin. Edes hän ei ole niin typerä, että ärsyttäisi äitiä siinä asiassa."

"Dan–" Honoria kuitenkin vaikenen kesken kaiken ja kysyi sitten niin surkealla äänellä, ettei sen kuullessaan voinut olla kääntymättä: "Marcus?"

Marcus kääntyi ympäri.

"Eeeeeiiiiiiiiii!" Daniel parahti.

"Marcus!" Honoria hihkaisi iloisesti, hyppeli eteenpäin ja pomppasi heidän eteensä. "Mitä te teette?"

"Menemme kalaan", Daniel murisi, "etkä sinä tule mukaan."

"Mutta kalastaminen on kivaa."

"Niin minustakin. Ilman sinua."

Tyttö väänsi naamansa ruttuun.

"Älä itke", Marcus kiirehti sanomaan.

Danielia tämä ei hetkauttanut. "Teeskentelee."

"Enkä teeskentele!"

"Älä nyt vain itke", Marcus toisti, koska se nyt oli ehdottomasti ensiarvoisen tärkeää.

"En itke", Honoria sanoi räpyttäen ripsiään, "jos annatte minun tulla mukaan."

Miten ihmeessä kuusivuotias osasi räpytellä ripsiään? Tai ehkei osannutkaan, sillä hetkeä myöhemmin hän alkoi kiemurtaa ja hieroa silmäänsä.

"Mikä nyt hätänä?" Daniel kysyi.

"Meni jotakin silmään."

"Ehkä kärpänen", Daniel sanoi viekkaasti.

Honoria kirkaisi.

"Tuota ei olisi ehkä kannattanut sanoa", Marcus huomautti.

"Ota se pois! Ota se pois!" tyttö kiljui.

"Rauhoitu jo", Daniel sanoi. "Sinulla ei ole mitään hätää."

Honoria vain kirkui kirkumistaan ja läiski kasvojaan käsillään. Lopulta Marcus tarttui hänen käsiinsä, nosti ne hänen ohimoilleen ja piti molempien käsillä hänen päätään täysin paikallaan. "Honoria", hän sanoi lujasti. "Honoria!"

Tyttö räpäytti silmiään, henkäisi ja vaikenä viimein.

”Ei ole mitään karpästä”, Marcus sanoi hänelle.

”Mutta –”

”Se oli varmaankin silmäripsi.”

Honoriamuodosti suullaan pienen ympyrän.

”Voinko päästää nyt sinusta irti?”

Tyttö nyökkäsi.

”Etkä ala kirkua?”

Hän pudisti päätään.

Hitaasti Marcus irrotti otteensa ja astui taaksepäin.

”Saanko tulla mukaan?” Honoriam kysyi.

”Et!” Daniel melkein ulvoi.

Ei Marcuskaan totta puhuen kaivannut Honoriam seuraava. Hänhän oli kuusivuotias tyttö. ”Meillä tulee kauhean kiire”, hän sanoi, tosin vähemmän närkästyneenä kuin Daniel.

”Jooko?”

Marcus voihkaisi. Tyttö näytti niin lohduttomalta seistessään siinä kyynelten tahrimine poskineen. Hänen vaaleanruskea tukkansa, jossa oli sivujakausta ja takana jonkinlainen hiussolki, repotti suorana ja velttona ja ulottui aivan olkapäiden alle. Silmät olivat melkein täsmälleen samaa pysäyttävää erikoislaatuista vaalean violetinsinisen sävyä kuin Danielilla, ne olivat valtavat ja kosteat ja –

”Sanoin jo, että älä ota katsekontaktia”, Daniel sanoi.

Marcus voihkaisi taas. ”Jos nyt tämän kerran.”

”Voi juku!” Honoriam ponnahti ilmaan kuin kissa yllättyessään ja halasi sitten hetken mielijohteesta Marcusta, joskin onneksi vain pikaisesti. ”Kiitos, Marcus! Kiitos! Olet ihan paras! Paras kaikista!” Hän kavensi silmiään ja mulkaisi Danielia pelottavan aikuismaisesti. ”Toisin kuin *eräät*.”

Danielin ilme oli aivan yhtä häijy. ”Olen ylpeä saadessani olla pahin kaikista.”

”En välitä”, Honoriam ilmoitti ja tarttui Marcusta kädestä. ”Mennäänkö?”

Marcus laski katseensa heidän liitettyihin käsiinsä. Tuntemus

oli tyystin vieras, ja hänen rinnassaan alkoi lepattaa jotakin outoa ja hivenen vastenmielistä, jonka hän tunnisti liian myöhään paniikiksi. Marcus ei muistanut, kuka häntä oli viimeksi pitänyt kädestä. Ehkä hänen lastenhoitajansa? Ei, hoitaja oli suosinut tarttumista ranteesta. Niin sai kuulemma paremman otteen – niin tämä oli kerran sanonut taloudenhoitajalle.

Oliko hänen isänsä tehnyt niin? Tai äiti joskus ennen kuolemaansa?

Marcuksen sydän pamppaili ja hän tunsu, kuinka Honorian pikku käsi kävi nihkeäksi. Hän varmaankin hikoili, tai jompikumpi heistä, vaikka varsin varmasti kyseessä oli hän.

Hän katsoi tyttöä, joka vastasi katseeseen säteillen.

Marcus päästi kädestä irti. ”Tuota, nyt täytyy mennä”, hän sanoi vaivaantuneesti. ”Kun valoa riittää vielä.”

Molemmat Smythe-Smithit katsoivat häntä oudoksuen. ”On hädin tuskin keskipäivä”, Daniel totesi. ”Kauanko meinasi kalastaa?”

”En tiedä”, Marcus sanoi puolustellen. ”Siinä voi vierähtää tovi.”

Daniel pudisti päätään. ”Isä istutti järveen juuri kaloja. Saalista tulee varmaan, vaikka vettä kauhoisi saappaalla.”

Honorია haukkoi henkeään innoissaan.

Daniel pyörähti heti häntä kohti. ”Älä kuvittelekaan.”

”Mutta –”

”Jos saappaani päätyvät lähellekään vettä, vannon, että järjestän sinut hirteen.”

Tyttö näytti hapanta naamaa ja laski katseensa jupisten: ”Mietin kyllä omia saappaitani.”

Marcus tunsu nauruntapaisen kareilevan huulillaan. Honorია nosti heti katseensa taas häneen sen näköisenä kuin olisi tullut verisesti petetyksi.

”Niihin mahtuu vain todella pieniä sinttejä”, Marcus sanoi kiireesti.

Se ei saanut Honoriana tyytyväiseksi.

”Ei niin pieniä kaloja voi syödäkään”, hän yritti. ”Ne ovat silkkaa ruotoa.”

”Aletaan mennä”, Daniel mutisi, ja niin he lähtivät talsimaan metsän läpi. Honoria tarpoi pikku jaloillaan tuplavauhtia vain pysyäkseen perässä.

”En oikeastaan pidä kalasta”, hän sanoi pitäen yllä tasaista lörrötystä. ”Ne haisevat kamalalta. Ja maistuvat kalamaiselta...”

Sama jatkui myös paluumatkalla:

”...sanon edelleen, että se vaaleanpunainen oli kyllin iso syötäväksi. Jos siis pitää kalasta. Minä en pidä. Mutta jos siitä pitää...”

”Älä enää ikinä kutsu häntä mukaan”, Daniel sanoi Marcukselle.

”...toisin kuin minä. Mutta äiti taitaa tykätä kaloista. Ja hän pitäisi varmasti vaaleanpunaisesta...”

”Ehen”, Marcus vakuutti. Tuntui hirvittävän tökeröltä moittia pikkutyttöä, mutta Honoria oli uuvuttavaa seuraa.

”...Charlotte sen sijaan ei. Charlotte inhoaa vaaleanpunaista. Hän ei suostu pukemaan sitä päälleen. Sanoo, että se saa hänet näyttämään luisevalta. En tiedä, mitä se luiseva tarkoittaa, mutta se kuulostaa kurjalta. Minä taas pidän laventelinsinisestä.”

Pojat huokaisivat yhteen ääneen ja olisivat jatkaneet kävelyään, ellei Honoria olisi hypähtänyt heidän eteensä suu virneessä. ”Se sopii silmiini”, hän sanoi.

”Kalako?” Marcus kysyi vilkaisten sankoa kädessään. Reunoja vasten puski kolme mukavan kokoista taimenta. Vonkaleita olisi ollut enemmänkin, ellei Honoria olisi vahingossa potkaissut sankoa nurin ja päästänyt Marcuksen kahta ensimmäistä saalista takaisin järveen.

”Ei. Etkö ollenkaan kuunnellut?”

Sen hetken Marcus muistaisi loppuelämänsä. Se oli ensimmäinen kerta, kun hän sai eteensä naisten oikeista pulmallisimman: kysymyksen, johon oli vain vääriä vastauksia.

”Laventeli sopii silmiini”, Honoria totesi hyvin arvovaltaisesti. ”Isäni sanoi niin.”

”Sitten se on varmasti totta”, Marcus sanoi helpottuneena.

Tyttö kietoi hiuksiaan sormensa ympärille, mutta kutri avau-

tui heti, kun hän päästi siitä irti. ”Ruskea sopii tukkaani, mutta pidän enemmän sinisestä.”

Marcus laski viimein sangon maahan. Se alkoi käydä raskaaksi ja kahva oli pureutumassa hänen käteensä.

”Älä luule”, Daniel sanoi napaten Marcuksen sangon vapaalla kädellään ja ojentaen sen takaisin hänelle. ”Me palaamme kotiin.” Hän mulkaisu Honoriana. ”Pois tieltä.”

”Miksi olet mukava kaikille paitsi minulle?” tyttö kysyi.

”Koska olet maanvaiva!” Daniel huusi suoraan.

Se oli totta, mutta Marcus sääli Honoriana silti. Osan ajasta ainakin. Tyttö oli käytännössä ainoa lapsi, ja Marcus tiesi täysin, miltä sellainen tuntui. Hän halusi vain olla menossa mukana – päästä osalliseksi peleihin, juhliin ja kaikkeen muuhun, mihin hänen perheensä alinomaan väitti hänen olevan liian nuori.

Honoriana otti sanallisen sivalluksen vastaan hätkähtämättä. Hän tuijotti veljeään katkerasti hievahtamatta paikaltaan. Sitten hän veti pitkään ja äänekkäästi henkeä nenänsä kautta.

Marcus toivoi, että hänellä olisi ollut nenäliina.

”Marcus”, Honoriana sanoi kääntyen hänen puoleensa, vaikka tarkoituksena luultavasti olikin vain kääntää selkään veljeä päin. ”Tahtoisitko järjestää teekutsut kanssani?”

Daniel tirskei.

”Tuon mukaan parhaat nukkeni”, tyttö sanoi täysin vakavana. *Jestas sentään, mitä tahansa muuta.*

”Tarjolla on myös leivoksia”, Honoriana lisäsi sievällä äänellä, joka kammotti Marcusta suunnattomasti.

Marcus vilkaisi hätäntyneesti Danielia, mutta tästä ei ollut lainkaan apua.

”No?” Honoriana tivasi.

”En”, Marcus älähti.

”Etkö?” Tyttö katsoi häntä silmä kovana.

”En voi. Minulla on kiireitä.”

”Mitä kiireitä?”

Marcus rykäisi kerran ja kahdesti. ”Kaikkea.”

”Mitä kaikkea?”

”Onpahan vain.” Hän tuli katumapäälle, sillä hänen ei ollut ollut tarkoitus kuulostaa näin itsepäiseltä. ”Danielilla ja minulla on suunnitelmia.”

Honorია näytti murtuneelta. Hänen alahuulensa alkoi väpättää, ja kerrankin vaikutti siltä, ettei hän teeskennellyt.

”Anteeksi”, Marcus lisäsi, koska ei ollut halunnut loukata hänen tunteitaan. Mutta kissa vieköön, puhe oli teekutsuista! Ei kai sellaista kaksitoistavuotiasta poikaa ollutkaan, joka olisi halunnut osallistua teekutsuille.

Nukkejakin vielä.

Marcusta puistatti.

Honorian kasvot puncheuivat raivosta ja hän pyörähti veljensä puoleen. ”Pistit hänet sanomaan noin.”

”En sanonut sanaakaan”, Daniel vastasi.

”Vihaan sinua”, tyttö sanoi hiljaa. ”Vihaan teitä molempia.” Sitten hän huusi samat sanat: ”Vihaan teitä! Varsinkin sinua, Marcus! Sinua vihaan todella!”

Sitten hän ryntäsi takaisin talolle niin nopeasti kuin hintelistä jaloistaan pääsi, mikä ei ollut paljon sanottu. Marcus ja Daniel vain seisoivat paikoillaan ja seurasivat ääneti hänen menoaan.

Kun Honorია oli melkein perillä, Daniel nyökkäsi ja sanoi: ”Hän vihaa sinua. Olet nyt virallisesti perheenjäsen.”

Ja niin Marcus siitä hetkestä lähtien olikin.

Kunnes koitti kevät vuonna 1821, jolloin Daniel meni pilamaan kaiken.

1. luku

*Maaliskuu 1824
Cambridge, Englanti*

Lady Honoria Smythe-Smithiä vaivasi epätoivoinen kaipuu.

Hän kaipasi epätoivoisesti aurinkoista päivää, kaipasi epätoivoisesti aviomiestä ja – hän huokaisi uupuneesti vilkaistessaan pilalle menneitä sinisiä tohveleitaan – kaipasi epätoivoisesti uusia kenkiä.

Hän lysähti istumaan herra Hillefordin vaativien herrasmiesten tupakkaputiikin ulkopuolella olevalle kivipenkille, nojasi takanaan olevaan seinään ja yritti epätoivoisesti – siinä taas sama kamala sana – ahtautua kokonaan markiisin alle. Vettä satoi toden totta kaatamalla. Sitä ei tullut tihkuna saati tavallisena sateena, vaan kuin saavista, sangosta, soikosta ja sammioista kaataen.

Tätä menoa Honoria ei yllättyisi, jos päälle ryöppyäisi kokonaisen altaan täydeltä vettä.

Lisäksi täällä löyhkäsi. Honoria oli luullut pikkusikareita inhokkihajukseen, mutta ei – home vei niistä voiton, ja herra Hillefordin kellastuvista hampaistaan välittämättömien herrasmiesten tupakkaputiikin ulkoseinillä kiipi jotakin epäilyttävää ja mustaa, jossa oli kalman katku.

Kuinka hänen tilanteensa voisi enää tästä pahentua?

Tai, no. Voisihan se. Kuten arvata saattoi, hän oli aivan yksin ja säätila oli muuttunut puolessa minuutissa tihutuksesta rankkasateeksi. Ostosseurueen muut jäsenet olivat kadun toisella

puolen kiertelemässä iloisesti neiti Pilasterin hienossa hely- ja hiusnauhamyymälässä, lämpimässä ja viihtyisässä paikassa, jonka valikoimaan kuului kaikkea hauskaa ja röyhelöistä ja joka lisäksi tuoksui huomattavasti paremmalta kuin Hillefordin liike.

Neiti Pilaster myi hajuvesiä. Kuivattuja ruusunlehtiä ja pieniä vaniljan tuoksuisia kynttilöitä.

Hilleford kasvatti hometta.

Honorია huokaisi. Tämä oli hänen osansa.

Hän oli viipynyt liian kauan kirjakaupan näyteikkunalla ja vakuuttanut ystävilleen, että seuraisi heitä parin minuutin päästä Pilasterin puotiin. Pari minuuttia oli venynyt viideksi – ja juuri, kun Honorია oli ollut ylittämäsillään kadun, rajuilma oli puhjennut eikä hänellä ollut ollut muuta vaihtoehtoa kuin vetäytyä sateensuojaan Cambridgen pääkadun eteläpään ainoan avoimen markiisikaihntimen alle.

Hän katseli surumielisesti, kuinka sade piiskasi katua. Pisarat takoivat mukulakiviä hämmästyttävällä voimalla – ne läiskyivät ja roiskuivat takaisin ilmaan kuin pikkuruiset räjähdysket. Taivas tummeni hetki hetkeltä, ja jos Honorिया tiesi mitään Englannin säästä, hetkenä minä hyvänsä nousisi puhuri, joka tekisi hänen säällittävät yrityksensä värjötellä Hillefordin markiisiin alla täydellisen tyhjiksi.

Hän mutristi suutaan alakuloisesti ja tihrusti taivasta.

Hänen jalkansa olivat märät.

Hänen oli kylmä.

Eikä hän ollut kertaakaan koko elämänsä aikana poistunut Englannin rajojen ulkopuolelle, joten hän todella tiesi maan säästä yhtä sun toista. Noin kolmen minuutin kuluttua hänen olonsa muuttuisi vielä kurjemmaksi kuin juuri nyt.

Mitä oli kyllä vaikea uskoa.

”Honorिया?”

Hän hätkähti ja laski katseensa taivaasta vaunuihin, jotka olivat juuri pysähtyneet suoraan hänen eteensä.

”Honorिया?”

Tuon äänen hän tunnisti. "Marcus?"

Voi elämän kevät, tämä tästä vielä puuttui. Marcus Holroyd, Chatterisin jaarli, iloisena ja kuivana ylellisten vaunujensa suojissa. Honorian leuka loksautti auki, vaikkei hänellä oikeastaan ollut mitään syytä yllättyä. Marcus asui Cambridgeshiresssä varsin lyhyen matkan päässä kaupungista, ja hän jos kuka sattuisi takuulla kohdalle juuri silloin, kun Honorია muistutti likomärkää, ryvettynyttä rottaotusta.

"Herttinen sentään, Honorია", Marcus sanoi silmäillen häntä tavalliseen tapansa koppavasti. "Olet varmaan kylmissäsi."

Honorია kohautti olkiaan aivan aavistuksenomaisesti. "On täällä vähän vilpoista."

"Mitä sinä täällä?"

"Tärvelen kenkiä."

"Mitä?"

"Olen ostoksilla", hän sanoi osoittaen kadun toiselle puolen. "Ystävien kanssa. Ja serkkujen." Ei sillä, etteivät serkutkin olisi olleet ystäviä. Hänellä vain oli niin paljon serkkuja, että heidät piti melkein erottaa omaksi luokakseen.

Mies avasi ovea leveämmälle ja sanoi: "Sisään." Ei siis *tulisitko ystävällisesti sisään tai hyvänen aika, sinun täytyy kuivatella. Vain sisään.*

Joku toinen nainen olisi saattanut heilauttaa hiuksiaan ja kivahtaa: *Sinulla ei ole lupaa komennella minua!* Toinen, hiukan vähemmän ylpeä nainen olisi ainakin harkinnut asiaa, vaikkei olisikaan uskaltanut sanoa sitä ääneen. Honorialla oli kuitenkin kylmä ja hän pani mukavuuden ylpeytensä edelle, ja sitä paitsi mies oli Marcus Holroyd, johon tutustuessaan hän oli vielä käyttänyt pikkutyttöjen liivihameita.

Tarkkaan ottaen hän oli ollut kuusivuotias.

Honorია tajusi irvistäen, että oli silloin luultavasti myös antanut viimeistä kertaa itsestään hyvän kuvan. Seitsenvuotiaana hän oli ryhtynyt niin sietämättömäksi, että Marcus ja hänen Daniel-veljensä olivat alkaneet nimittää häntä Sääskeksi. Hän oli väittänyt ottavansa nimen kehuna ja pitävänsä sitä ihastutta-

van eksoottisena ja vaarallisena, jolloin pojat olivat virnistäneet ja vaihtaneet nimityksen Ötökäksi.

Ötökkä hän oli siitä lähtien ollutkin.

Marcus oli nähnyt hänet myös kosteammassa kunnossa. Honoria oli kastunut aivan läpimäiseksi kerran kahdeksanvuotiaana, kun oli luullut päässeensä hyvään piiloon Whipple Hillin vanhan tammipuun oksille. Marcus ja Daniel olivat rakentaneet puun juureen linnakkeen, johon tytöiltä oli pääsy kielletty. He olivat pommittaneet häntä pikkukivillä, kunnes hänen otteensa oli livennyt ja hän oli pudonnut alas.

Jälkeenpäin ajatellen ei olisi todellakaan pitänyt valita sitä oksaa, joka roikkui järven yllä.

Marcus oli sentään onkinut hänet veden varasta. Samaa ei voinut sanoa hänen omasta veljestään.

Marcus Holroyd, Honoria ajatteli apeana. Mies oli ollut hänen elämässään melkein niin kauan kuin hän muisti – jo ennen nousuaan Chatterisin jaarliksi, ennen kuin Daniel oli nousut Winsteadin jaarliksi. Ennen kuin Charlotte-sisko, johon Honoriolla oli pienin ikäero, oli nainut ja muuttanut pois kotoa.

Ennen kuin Danielkin oli lähtenyt.

”Honorია.”

Hän nosti katseensa. Marcuksen sävy oli kärsimätön, mutta hänen ilmeessään oli häivä huolta. ”Tule sisään”, hän toisti.

Honorია nyökkäsi ja teki työtä käskettyä: hän tarttui miehen suureen käteen ja antoi tämän auttaa hänet vaunuihin. ”Marcus”, hän sanoi yrittäen asettua paikalleen arvokkain ja välinpitämättömin elkein, jotka olisivat sopineet hienoon salonkiin, eikä välittänyt lammikoista jalkojensa juuressa. ”Ihastuttava yllätys nähdä sinua.”

Mies vain tuijotti häntä ja kurtisti tummia kulmiaan aavistuksen verran. Yritti varmastikin keksiä tehokkaimman tavan nuhdella häntä.

”Olen vierailulla täällä kaupungissa. Yövyin Roylejen luona”, Honoria kertoi, vaikkei Marcus vielä ollut sitä kysynytään. ”Viivymme viisi päivää – Cecily Royle, serkkuni Sarah ja Iris

sekä minä.” Hän odotti hetken, haki miehen katseesta jonkinlaista oivalluksen välähdystä ja jatkoi sitten: ”Et taida muistaa, keitä he ovat?”

”Teillä on serkkuja pilvin pimein”, Marcus huomautti.

”Sarah on se, jolla on paksut, tummat hiukset ja silmät.”

”Paksut silmät?” mies tokaisi väläyttäen hymyntapaisen.

”*Marcus.*”

Hän hekotti. ”Hyvä on. Paksu tukka. Tummat silmät.”

”Iris taas on todella kalpea. Punervan vaaleat hiukset?”

Honorია johdatteli. ”Et vieläkään muista.”

”Hän on siitä kukkaperheestä.”

Honorია irvisti. Piti paikkansa, että heidän William-setänsä ja Maria-tätinsä olivat antaneet tyttäriilleen nimeksi Rose, Mari-gold, Lavender, Iris ja Daisy – kukkalajeja kaikki – mutta silti.

”Tiedän kyllä neiti Roylen”, Marcus sanoi.

”Hän on naapurisi. Pakkohan sinun on hänet tietää.”

Hän tyytyi kohauttamaan olkiaan.

”Oli miten oli, olemme täällä Cambridgessa, koska Cecilyn äiti ajatteli, että voisimme kaikki hiukan kehittyä.”

Miehen suu kääntyi hiukan ivallisen oloiseen hymyyn. ”Kehittyä?”

Honorია ihmetteli, miksi naiset kaipasivat aina kehitystä, kun taas miehet pääsivät kouluun. ”Hän lahjoi kaksi professoria, jotta pääsisimme kuuntelemaan heidän luentojaan.”

”Todellako?” Marcus kuulosti uteliaalta, mutta myös arvevalta.

”Kuningatar Elisabetin elämä ja teot”, Honorია lateli tunnollisesti ulkomuistista. ”Ja sen jälkeen jotakin kreikkaksi.”

”Osaatko kreikkaa?”

”Ei kukaan meistä osaa”, hän myönsi. ”Mutta professori oli toinen niistä kahdesta, jotka suostuivat puhumaan naisille.” Hän pyöräytti silmiään. ”Hän aikoo pitää luennon kahdesti peräkkäin. Meidän on odotettava työhuoneessa, että opiskelijat ovat lähteneet luentosalista, tai muuten he saattavat nähdä meidät ja pimahtaa.”

Voiko rakkauden liekki leimahtaa lapsuudenystävien välille?

21 vuoden kypsässä iässä aviomiehen pitäisi jo alkaa löytyä, mutta kosijat tuntuvat katoavan Honorian ympäriltä. Kolmannen huvisesongin lähestyessä Smythe-Smith-kvartetin viulistilla on lisäksi huolenaan paenneen Daniel-veljen kohtalo.

Johtuuko onneton menestys naimakaupoissa juuri veljeä ympäröivästä kohusta? Arvoitus alkaa selvitä, kun Honoria punoo juonia sopivan sulhasen pyydystämiseksi ja suunnitelma menee pahasti pieleen.

Huippusuositun Julia Quinnin uuden sarjan keskiössä on Smythe-Smithin perhe, joka tunnetaan epämusikaalisista neidoista ja legendaarisista konserteista.

Kansi: Anna Henriksson/Pixelpiraya | Kannen kuvat: Shutterstock

9 789520 456849

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5684-9